צב.

גבי פסח לא העמידו דבריהם במקום כרת. הא דלא קאמר

עוברת כגון תודה דאין נאכלת אלא ליום ולילה: אבל ערד ישראד ד"ה מובד. ◊תימה לריב״א דלא מצינו בשום מקום טבילה בישראל

משום דפסח מלוה עוברת משום דיש קדשים דמלותן נמי

שמל אפילו מדרבנן: ראמר רבי

יוחנן דבר תורה אפילו עשה אין בו.

ר' יוחנן לא פליג אברייתא דלאו תנא

הוא כדמוכח בפ"ק דכתובות (דף ח.)

גבי אין אבלים מן המנין דלא משני

אר׳ יוחנן רבי יוחנן תנא הוא ופליג

כדמשני ארב אלא פרושי מפרש להא

וכן מוכח דגבי יולדת שהיא טבולת

יום ארוך כתיב (ויקרא יב) ואל המקדש

לא תבוא משמע הא למחנה לויה תבא:

מבול יום לא יכנם במחנה לויה.

נשים ולפנים כדתנן במסכת כלים

(פ"ח משנה ח) עזרת נשים מהודש

הימנו שאין טבול יום נכנס לשם אבל

בהר הבית היה נכנס וקרי חלר לעזרת

נשים כדתנן פ"ב דמדות עזרת נשים

היתה אורך קל"ה וארבעה לשכות היו

בארבעה מקלעותיה של מ' אמה ולא

היו מקורות וכן הם עתידות להיות

כדכתיב ויוליאני אל החצר החיצונה

וגו׳ב וא״ת מנא ליה דגזרו על טבול

יום דילמה על טמה מת גזרו שהיה

מותר בכל מחנה לויה 1 וי"ל דטמא מת

אפי׳ בחיל גזרו שלא יכנס כדתנן

במסכת כלים (שם) החיל מקודש

הימנה שאין נכרים וטמאי מתים

נכנסין לשם והא דנהט בברייתא

וראה קרי בו ביום ולא נקט טבול יום

דשאר טמאים רבותא נקט לא מיבעיא

שאר טמאים דמדאורייתא מותרים

ליכנס אלא אפילו בעל קרי דמשתלח

מדאורייתא חוץ לשתי מחנות אפ״ה

טבול יום שלו לא גזרו ביה רבנן ואם

תאמר דבפרק נוטל (סוטה דף כ:)

פריך אהא דקתני התם הוליאוה

הוציאוה שלא תטמא את העורה

והתניא טמא מת מותר ליכנס במחנה

לויה ואפילו מת עלמו כו' ומאי פריך

כיון דמדרבנן אסור ליכנס וי"ל דמשמע

ליה מדאורייתא מדקאמר הוליאוה

הוציאוה תרי זמני שהיו ממהרין כל כך

א"נ לא גזרו אלא שלא יכנס לפנים אבל

אם נטמא בפנים לא גזרו עליו לצאת והא

דאמרי׳ בהנשרפין (סנהדרין ד׳ פא:) כהן

לא בכל המחנה אלא מעזרת

ממ א מיי׳ פ״ב מהל׳ ביאת המקדש הל' י [ופ"ו מהל' ק"פ הל' ט]: ב ג מיי׳ פ״ו מהל׳ ק״פ הלכה ז [ופי״א מהל׳

ד [מיי׳ פ״ב מהל׳ ביאת מקדש הל"ט ופ"ו מהל' מקדש הכייט ופייו ו ק"פ הלכה ט]: בא ה מיי' פייו מהלי

כלכה ני בב ר מיי׳ פ״ב מהלי מילה הלכה ו סמג עשין כח טוש"ע א"ח סיי שלא סעיף ו וטוש"ע י"ד סימן רסו סעיף ב [רב אלפס שבת פי"ט דף נו: וברא"ש שם סימן א]:

פ"ו מהלכות גג ז מייי ק"פ הלכה ה: ח [מיי' פ"ז מהל' בית הבחירה הל' יו ופ"ג מהל' ביאת מקדש הל"ו]:

## מוסף תוספות

א. דהאי עשה דקתני אינו אלא מדרבנן אבל דבר תורה אפי׳ עשה אין בו. תוס׳ שחנן. ב. אלמא דאיקרי חצר אבל הר הבית ל לא אשכחן דאיקרו חצר והילכך מותר ליכנס רהת מרול יות שת ג. וגזרו שלא ליכנס בו. ರಿದ

## רבינו חננאל בקדשים קסבר אנינות

לילה מדרבנו. סתם לו תנא כר׳ שמעון דגרסינן בסוף שחיטת קדשים מאן תנא אנינות לילה מדרבנן ר' שמעון, דתניא אנינות לילה דבר תורה דברי ר"י, רבי שמעון אומר דרבנן, שהרי אמרו אונן טובל ואוכל פסחו לערב. ובא רב מרי להעמיד דברי ר' שמעון דאורייתא, וביום קבורה אנינות לילה מדרבנן, וכן אמר (מר) [מרי] מת לו מת בארבעה עשר וקברו בארבעה עשר יום מיתה בארבעה לילו מדאורייתא, מת לו מת בשלשה עשר וקברו בארבעה עשר לא תפיס לילו ועלתה בקשיא. ורבנן לא העמידו דבריהם בפסח שהוא במקום כרת בפסח שהוא במקום שנאמר וחדל לו הפסח ונכרתה, אכילת קדשים שהיא עשה העמידו דבריהם ואמרו, האונז אע"פ שאנינות לילה .... מדרבנן אינו טובל ואוכל שלקטו לו עצמות טובל ואוכל אפילו בקדשים כיום קבורה למצות שבעה י ושלשיח ולאכילח פסחיח ואחד זה ואחד זה טובל ואוכל בקדשים לערב ואנינות לא פסק ליה יום טוב אלא למצות שבעה.

ששימש בטומה׳ מוליחין חותו חוך לעזרה ופולעין את מוחו בגיזרין לאו דוקא חוץ לעורה אלא הוא הדין חוץ לחיל: שבודקין בודקין לערב קדשים. אבל למקדש חייבין כרת: **וראה קרי בו ביום.** ונדחה ממחנה לויה כדאמרי׳ באלו דברים (לעיל סו:) דבעל קרי משחלח חוץ לשחי מחנות וטובל לקרוייו דללרעתו טבל מאתמול אף על פי שטבול יום אחר דקרי אינו נכנס דכתיב (דברים כג) כי יהיה בך איש וגו' וכבא השמש יבא אל תוך המחנה זה נכנס להר הבית להכניס ידיו לבוהנות כדי שיאכל פסחו לערב: יבא עשה. דפסח שיש בו כרת וידחה עשה דעבול יום בהר הבית שאין בו כרת אלא בעזרה. ואי משום דמכניס ידיו לעזרה הא אמרינן בשחיטת קדשים בפ"ג (דף נב:) איכא למ"ד ביאה במקצת לאו שמה ביאה ואיכא למ"ד הואיל והותרה לו אותה ביאה מקצת לצרעתו אע"ם שענוש כרת משום מחוסר כפורים והתירו הכתוב דכתיב לפני ה' הותרה לו אף לקרוייו: וא"ר יותנן. עשה שאין בו כרת דקאמר תנא דברייתא לאו דוקא דאפילו עשה אין בו בטבול יום במחנה לויה אלא דרבנן הוא וקרא דכבא השמש במחנה שכינה קאמר: חלר החדשה. הר הבית וקרי לה חדשה מפני חידוש שחידשו והוסיפו על קדושתו בו ביום ואמרו טבול יום לא יכנס לה. והכי גמיר ר' יוחנן

סור ביי אל ביי אמר ר' יוחנן מחלוקת שטבלתי טהור אני כבר ואוכל, והוא לא ידע דאשתקד (גר) [גוי] הוה ולא היה מקבל טומאה, השתא ישראל [הוא] ומקבל טומאה, ואין הטבילה עלתה לו היום לטהר אותו בערב כטמא מת ביום שביעי שלו. וב״ש לא גזרי. אבל ישראל דברי הכל טובל ואוכל פסחו לערב, ולא גזרינן על ישראל משום ערל גוי. תניא נמי הכי (וכו׳). אמר רבא עדל הזאה ואימני סובר אלו שלשה דברים מדאורייתא ראוין הן ורבנן הוא דגורו בהו ואפי במקום כרת העמידו. דבריהם. עדל הא דאמרן, כי זה הגר ראוי הוא שיטבול ויאכל בפסח בערב. דלא עדיף מישראל שאם היה ערל דבריהם. ערל הא דאמרן, כי זה הגר ראוי הוא שיטבול ויאכל בפסח בערב. דכא עדיף מישראל שאם היה ערל ישראל שמתו אחיו מחמת מילה וגדל זה בערלה ועכשיו מל עצמו בערב הפסח טובל ואוכל בערב הפסח. וב״ה גזרו על הגר כמו שאמרנו למעלה, ואמרינן הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר. הזאה שהיא שבות, ואמרו חכמים אם חל י״ד להיות בשבת אינה דוחה ואין מזין על טמא מת שחל שביעי שלו בי״ד אלא מתגרע לבלתי עשות פסח. איזמיל אין מביאין אותו בשבת כדי למול זכריו, וקיימא לן מילת זכריו מעכבין אותו מלאכול הפסח, שנאמר והאיש אשר הוא טהור וגרי, אין מביאין האיזמל אפי׳ במקום שאיטרוו מדרבנן. דתניא כשם שאין מביאין אותו דרך וכן מי שליקטו לו עלמות אביו ואמו אמרי׳ במועד קטן (דף ת.) מתאבל עליהן כל היום כולו ולערב אין מתאבל עליהן: טובל ואוכל בקדשים. לערב דאפילו יום גופיה מדרבנן הוא הלכך בלילה ליכא אנינות: כפורש מן הקבר. ולריך הואה שלישי ושביעי: גמ' לא העמידו

אוהמלקט לו עצמות טובל ואוכל בקדשים גר ¢שנתגייר בע"פ ב"ש אומרים מובל ואוכל את פסחו לערב וב"ה אומרים יהפורש מן הערלה כפורש מְן הקבר: גמ' מ"ם קא סבר סיאנינות דלילה דרבנן וגבי פסח לא העמידו דבריהם במקום כרת גבי קדשים העמידו דבריהם במקום עשה: השומע על מתו וכו': מלקם עצמות הא בעי הזאת שלישי ושביעי אימא שליקטו לו עצמות: גר שנתגייר וכו': אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מחלוקת בערל נכרי דב"ה סברי גזירה שמא ישמא לשנה הבאה ויאמר אישתקד מי לא מבלתי ואכלתי עכשיו גמי אמבול ואוכל ולא ידע דאשתקד נכרי ואוכל ולא ידע דאשתקד נכרי הוה ולא מקבל מומאה עכשיו ישראל ומקבל מומאה וב"ש סברי לא גזריגן יאבל ערל ישראל דברי הכל מובל ואוכל את פסחן לערב ולא גזרינן ערל ישראל משום ערל נכרי תניא נמי הכי אמר יר"ש בן אלעזר לא נחלקו ב"ש וב"ה על ערל ישראל שמובל ואוכל את פסחו לערב על מה נחלקו על ערל נכרי שב"ש אומרים טובל ואוכל את פסחו לערב וב"ה אומרים הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר: אמר רבא יערל הזאה ואיזמל העמידו דבריהן במקום כרת אונן ומצורע ובית הפרם לא העמידו דבריהן במקום כרת ערל הא דאמרן הזאה ©דאמר מר החזאה שבות ואינו דוחה את השבת איזמל ידתניא יכשם שאין מביאין אותו דרך רשות הרבים כך אין מביאין אותו דרך גגות ודרך חצרות ודרך קרפיפות אונן הא דאמרן מצורע מאי היא "דתניא ימצורע שחל שמיני שלו בערב הפסח וראה קרי בו ביום מוכל ואוכל אמרו חכמים אע"פ "שמבול יום אינו נכנס זה נכנס מומב יבא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת ייוא"ר יוחנן דבר תורה אפילו עשה אין בו שנאמר וועמָד יהושפט בקהל יהודה וירושלים בבית ה' לפני החצר החדשה מאי חצר החדשה שחדשו בו דבר ואמרו מבול יום לא יכנם במחנה לויה בית הפרם מדתנן ושוין ב"ש וב"ה

דבריהם. לאוסרו באכילת פסחו מפני אנינות דדבריהם דהא פסח כרת הוא אבל אכילת קדשים עשה בעלמא הוא ואכלו אותם אשר כפר בהם (שמות כט): מלקט. משמע הוא עלמו ליקטן: מחלוקת בערל נכרי. שחינו מקבל טומאה בנכריותו דב"ה סברי גזירה שמא יטמא במת לשנה הבאה עה"פ ויאמר אשתקד לא טהרתי מכל טומא׳ עד יום ע"פ שנתגיירתי וטבלתי ואכלתי והשתא נמי אטבול ואיכול ולא ידע דאשתקד נכרי הוה ולא קיבל טומאה בנכריותו אבל עכשיו הוא טמא הלכך כשמתגייר ממתין שבעה שאין לך טומאה שעברה עליו שלא טהר ממנה. ואע"ג דמשום זיבה בעי שמנה משום כפרה כיון דאי אפשר דלייתי כפרה דהא לא קבל טומאה בנכריותו אי אמרת נגזר לא מייתי לעולם פסח וכולי האי לא גזרו: אבל ערל ישראל. שאם יש לו עכשיו טומאה הוא מהר בה שאף בערילתו מקבל טומאה כשאר בני אדם ליכא למיגזר ביה משום שנה הבאה: ערל הואה ואיומל. סימני הלכות הם: הא דחמרן. דחזי לחורתה ומשום גזירה דשנה הבאה דחיוה ב"ה: ואינה דוחה שבת. בפ׳ אלו דבריסי ולא עביד פסח ושבות דרבנן הוא: אין מביאין אומו. איזמל למילה: דרך חלרות. אף על גב דרשויות דרבנן נינהו וידחה פסחו שאם יש לו זכר למול מעכבו דתניאס מילת זכריו ועבדיו מעכבין את

הפסח וליכא למימר משום כרת דערל זכר אשר לא ימול וגו׳ם דמילה דדחיא שבת בזמנה וקטן לאו בר כרת הוא: אונן. אנינות לילה מדרבנן דאמרן לעיל [צא:] אוכל פסחו לערב: מצורע. שטבל והעריב שמשו בשביעי נכנס בשמיני למחנה לויה לשער נקנור שלא נתקדש בקדושת עורה כדכתיב בקרא (ויקרא יד) והעמיד הכהן המטהר את האיש המיטהר ואותם לפני ה' וגו' ובעזרה עלמה לא היה נכנס אלא מכנים ידיו לבוהנות לפי שאין מחוסר כפורים נכנס לה כדאמרי׳ [במכות] (דף מ:) טמא יהיהמ לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים שאם נכנסו מרביה דדבר זה חידוש. וגבי פסח לא העמידו דבריהם לאיסור (דמצורע) [דבעל קרי] מלבוא אלא התירוהו ליכנס ולטהר שלא ידחה מפסח: משמלת חוץ לשני תחומת כוב, כדמפרש באלו דברים (לעיל סו:) זו וכל זו לרכות בעל קרי (יבחוח זה). טובל. לקרויו (שם). אע"פ שטבול יום. אחר דקרי, אינו נכנם. להר הבית, דכל טבול יום הרי הוא בטומאה עדיין לתרומה ולקדשים ולמקדש (שם) **דקסכל טכול יוס דוב כזכ דתי** (זבחים שם ובשמ"ק שם: וה"ה למבול יום דקרי). זה נכנס. ותכניס ידיו לעולה ליתן מדם האשם ומלוג השמן על בהונותיו כדי שיטהר לאכול פסחו לערב והוא ישלחנו לעורה היום לשחוט ולזרוק עליו, אבל הוא מדם השטם ולחנה השתק עד בהחתיי בדי שיסה נמטד עשור ענבי היים ישנה לה היים בשורו וחודק עניה, מכד היים לא יכנק לעורה, דעוני זו יש שכנק לעורה בכרת (החיים בב). יבא עשה שיש בר ברת. דאם לא יכנק דייד להועה לא יטהר לאכול פסחו לערד (יבחות זה). וידחה עשה. דשלוח טמאים מהר הבית, שאין בו ברת. שאין ענש כרת אלא מחומת העזרה ולפנים (חברים רב:) שאין ענוש כרת אלא על ביאת עזרה אה לא יכנס לעזרה אלא לשערי ניקנור שלא נתקדשו ויכניס ידיו לבהינות ויטהר מלרעתו וישלת סססו לעזרה לשחוט ולערב יערב שמשו ויטהר מקרויו (יבסות ז:). אפילו עשה אין בו. בהר הבית לגבי טבול יום, דקסבר טבול יום דוב לאו כזב דמי (חברים רב:). ויעמד יהושפט. אותו היום נטהרו ישראל

(עדיות פ"ה מ"ב], ב) [ברכות טו: וש"נ], ג) [תוספתא פ"ו ה"ט ושם איתא ר"א ב"ר לדוק], ד) והא דלא חשיב חתיכת וכה"ג עי" ובחים נו. ד"ה מנין ותוס׳ זבחים נו. ד"ה מנין וחוקי מנחות כ: ד"ה נפסלן, 6) לעיל דף סה:, ו) שבת דף קל:, ז) יבמות דף ז: זבחים דף לב:, ח) יבמות דף ז: הוריות דף ה: ובחים לב: ע"ם, ט) קגיגה דף כה: אהלות פי"ח מ"ד, י) [לעיל סה:], כ) [לקמן לו.], () [בראשית יז], מ) [במדבר יט], () [ע' תורה אור השלם 1. ויַעַמֹד יְהוֹשָׁפָט בִּקְהַל לפני החצר החדשה: מוסף רש"י

. אנינות דלילה דרבנן. דאוריימא ואנינות ח) ואחריתה כיום מר זבחים צט:) ואע"פ שהוא ליל יום המיתה וכתיבא אנינות באורייתא, דכתיב (דברים כו) לא אכלתי לאפני ממנו ופחות מיום אחד אינה אנינות, דילפי מחד חינים, דינפי מכינום, דינפי מכן מחלמרימה כיום מל, קסבר אין נילה של אחרים עם היום, אלה מדבנן הוא כשאר ימי מדבנן הוא כשאר ימי האבל (ברבות מז:). הזאה שבות. דמאי מולסכה היא, אלא מתחזי כמתקן גכרא (לעיל סה:). דרך גגות ודרך חצרות. שלא עיכנו וו נום זו ואיכא אימורא לרנגן (שבת קל:). מצורע שחל שמיני שלו. שהוא יום הבאת קרבנותיו ולריך לבא בהר הביח ולעמוד בשער נקנור ולהכנים ידיו שמשתלח חוץ לג' מחנות, בשמיני שלו הותר לבא אינו נכנס כדאיתא במס׳ מכות (ח:) טמא יהיה לרבות טבול יום, עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים, ובטמא מקדש כחיב בפ' פרה אדומה, וחוץ לעזרה אי אפשר שלא יפסל ביוצא, והכנסת ידיו ביאה מקצת היא במצורע יפסג בילה היא במכונע ביאה מקלת היא במכונע ולא שמה ביאה, הלכך מה עליו והוא עומד וח"א הובא בב"ח יבמות שם)**. וראה** קרי. להכי נקט קרי ולא טומאת שרץ ונבלה, דטמא שרץ ואפילו טמא מת זיו להר הבית. כדמפרש באלו דברים (לעיל סו.) שנאמר ויקח משה את עלמות יוסף עמו, ושערי נקנור לא נתקדשו בקדושת עורה, כדאמרינן בכילד לולין (לעיל פה:) והרי הן כהר הבית ויכול טמא מת ליכנס לשם, אבל בעל קרי

מטומאה שנידיהם, נדברי הימים (יבמות זם). לפני החצר החדשה. הר הנית שחידשו כה בהלכותיה (זבחים לב:). במחנה רשות הרבים, כך אין מביאין אותו דרך גגות דרך חצרות דרך קפיפות. בפרק האשה שהלך בעלה למדינת הים וכר. זו השמועה בלשון הזה. אמר רבא בעאי לאותיביה ערל הזאה ואיזמל וסדין בציצית וכבשי עצרת, וכיון דשנית לי שב ואל תעשה לאו (מעיקר) (מיעקר) מילתא הוא וכר. אבל באלו שלשה דברים מדרבנן לא העמידו דבריהם במקום כרת, והן אונן ומצורע ובית הפרס. אונן הא דאמרן דאנינות לילה מדרבנן. ובטלו דבריהם ואמרו טובל ואוכל פסחו לערב. מצורע דתניא מצורע שחל (שביעי) [שמיני] שלו להיות בערב הפסח וראה קרי בו ביום וטבל אמרו

חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס זה נכנס, מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת. ואמר רבי יוחנן דבר תורה אפי' עשה אין בו דכתיב ויעמוד יהושפט וגו'. בית הפרס דתנן ושוין בית שמאי ובית הלל